

מילים ואקורדים:

G Gaug G
הזיכרון מונח אצלי כאן בסלון G
D D4 C Bm #G/F Em
תולה תקוות במקום תמונות על הקירות, לאט זה בית G
G Gaug
ריחות של עץ התות שסבתא אהבה D D4 C Bm #G/F
תקטוף תקטוף שתישאר לך מזכרת על הזרוע G
#G/F C Bm Em
ואיכשהו הגעגוע דופק בדלת מבקש להיכנס C Bm Em
D D4 C Bm Em
מביא סיפור, אולי אלפיים ובתוכו גם מסתתר לו איזה נס

G Am
ואם תשאל מאיפה באתי D
C
אני פסיפס של אינסוף נשמות Am Em
אבל עכשיו אני בבית D4 D C
מבקשת את האומץ לאהוב G
לאהוב

G Gaug
ואת הזמן קדימה אי אפשר לראות Bm Em
והקללות הופכות קלות יותר D D4 C
בסוף אתה תגיע G
#G/F G Gaug
אל המקום בו נסדקות כל הקליפות D D4 C Bm Em
נכנס האור וממלא את הפינות שלא ראית

אומץ לאהוב

מילים ולחן: ריטטה, אלון עדר, אליאנה נדדה, בניה ברבי,
דורון מדלי ולי בירן • הפקה מוזיקלית: לי בירן

תהליך היצירה:

"ואם תשאל מאיפה באתי
אני פסיפס של אינסוף נשמות
אבל עכשיו אני בבית
מבקשת את האומץ לאהוב"

אז מאיפה בעצם הכוח להמשיך? מאיפה
הדלק לנשמה כדי שהגוף ימשיך לנסוע?
שורדי השואה איבדו את המשפחות
שלהם, התרחקו מהחלומות שלהם, לא
הכירו את עצמם, אבל בסוף, באופן בלתי
נתפס, הצליחו למצוא אור בקצה הסיוט.
אז איך אנחנו, אנשים שחיים בשנת 2023,
דור שעובר משברים, דור עם מודעות

לתהומות הנפש, יכולים להתחיל להבין
את הדור שחזר מהפלנטה האחרת והחליט
להתחיל מחדש?

הם נשכו את השפתניים, אנתנו מנסים
לפתוח אותם ולשיר. לשיר את הנס הזה.
לשיר על האומץ הזה.
כי כדי להתחיל מחדש דרוש אומץ אדיר –
אומץ לאהוב.

או כמו שכתבו בשיר: "ואיכשהו הגעגוע
דופק בדלת מבקש להיכנס, ובתוכו גם
מסתתר לו איזה נס".